

[Rager.]

Men jeg kan ikke tilbageholde et Forundringsudbrud over en enkelt Bemærkning i Mindretallets Betænkning, det er de ærede Medlemmer, de Herrer Christmas Møller, A. C. D. Petersen og C. J. F. Sven, som skriver:

„Med enestaaende Brutalitet har Flertallet knægtet ethvert Krav om Oplysning.“

Det er i Virkeligheden ikke ganske smaa Ord. Hvis Udvalgsmoderne var offentlige, tror jeg, at de, der havde siddet paa Tilhøregallerierne og hørt Forhandlingerne og nu mødte disse Betragtninger paa Tryk, vilde have taget sig til Hovedet og spurgt, hvornaar denne Brutalitet var udvist, denne enestaaende Brutalitet — hvis det er en Brutalitet, det ved jeg egentlig ikke af, at det er.

Det sker ofte, at Folk i Udvalg stiller Spørgsmaal udover det, der i Øjeblikket trænger til at oplyses, og som det er nødvendigt at oplyse, og at det saa bliver afvist, fordi man forstaar, at det i Virkeligheden slet ikke er den saglige Oplysning, der ønskes, men at man udelukkende ønsker at være en lille Smule Taktiker i Øjeblikket. Disse Bemærkninger om den enestaaende Brutalitet, hvormed Flertallet har knægtet ethvert Krav om Oplysning, er af akkurat samme Art som det, det paa samme Front staaende Parti lod deres Afdeling skrive til Folketinget, og som jeg paatalte ved første Behandling af Sagen: at tale om, at dette Lovforslag betyder Hungersnød, er at marchere op paa den samme Linie, den Linie at søge, om der ikke i de nuværende saa vanskelige Forhold kunde skabes lidt ekstra Uro i Samfundet i Haab om, at man kunde hyppe visse partipolitiske Kartofler — de hyppes naturligvis bedre, naar man er i Uniform, og vi ved ogsaa, at Partiet ønskede, man skulde kunne hyppe disse partipolitiske Kartofler i Uniform, det blev heldigvis forhindret, nu maa man nøjes med mindre Emblemer og Armbind.

Maaske vil det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sige, at det var et sagligt Spørgsmaal dette om Udgifterne; ja, Gud bedre det, dette saglige Spørgsmaal stiller det ærede Medlem Hr. Christmas Møller her fra Talerstolen og i Udvalget, hver Gang der er Tale om et Lovforslag af denne Karakter, hvor det gælder de arbejdsløse, hver Gang der er Tale om et Lovforslag af social Karakter. Jeg har undertiden savnet det samme Spørgsmaal, naar der er Tale om Lovforslag af anden Art.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkelt-

heder om dette Lovforslag, men blot konstatere, at Kendsgerningen er, at der her er Tale om et Samfunds absolutte Pligt, og de Udgifter ved det ærede Medlem ogsaa godt skal og maa skaffes til Veje, Samfundet kan ikke lade sine Medborgere dø, og det ærede Medlem ved godt, at de Mennesker, der, som Samfundet nu ligger, er sat udenfor Muligheden for selv at skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold, maa og skal hjælpes paa anden Maade. Og ærede Medlemmer ved godt, at dette er den billigste Maade; det kunde ikke gøres samfundsmæssigt, kommunalt og statsligt billigere og bedre, end det gøres her. Derfor gælder Kravet om Oplysninger om Udgifternes Tilvejebringelse som Betingelse for at gaa med til dette Lovforslag til Wandsbeck.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa det ærede Medlems storpolitiske Bemærkninger, det er der andre til, og det ærede Medlem erklærede ogsaa, at han vilde vende tilbage til alle disse Spørgsmaal ved Behandlingen af Lovforslaget om Tillægsbevilling. Jeg vil blot ønske, at de i Dag aabenbart stærkt dirrende konservative Nerver, som baade da denne Betænkning blev skrevet, og da det forrige Lovforslag for en Times Tid siden var til Behandling i dette høje Ting, var saa overordentlig anspændte, til den Tid er faldet lidt mere til Ro, at det ærede Medlem, som er Ordfører for det konservative Folkeparti, da vil være kommet lidt mere ned paa Saglighedens Grundlag, at han ikke vil være oppe i de høje Sfærer, hvor han bevægede sig i Aften.

Hvordan var det? Er det en saglig Diskussion? Er den det danske Folketing værdig? Er det værdigt for det konservative Folkeparti at tale paa den Maade: en umulig Regering, en ganske uanstændig Behandling. Det ærede Medlem synes at sige, at det er det. Men jeg gad vidst, om hans Vælgere mener det, om de, der staar bagved, mener, at dette er Tonen, hvori vi bør diskutere i Tider som disse. (*Ole Bjørn Kraft*: Sandheden er altid ilde hørt!). Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft heller ikke kan lide at høre Sandheden, men det kan ikke nytte noget, det ærede Medlem maa finde sig i det alligevel. Han gav til Kende, at det generede ham, jeg havde ikke ventet andet, og det var heller ikke for at glæde ham, at jeg sagde disse Ord.

Jeg skal slutte med at anbefale Ændringsforslagene og Lovforslaget til Vedtagelse.

Hans Hansen (Rørby): Om de foreliggende Ændringsforslag til Lovforslaget